

Η Μεταφυσική του Διαχωρισμού και της Συγχώρεσης

Αποσπάσματα από το Σεμινάριο που έγινε στο
Ίδρυμα για τα Μαθήματα Θαυμάτων
Roscoe NY

Kenneth Wapnick, Ph.D.

Μέρος V Επίλογος

Θα κλείσω διαβάζοντας ένα απόσπασμα από το βιβλίο εργασιών, «Τι είναι η συγχώρεση;» (ΒΕ-μ.ΙΙ.1.1,4-5). Είναι μία περίληψη όλων όσων συζητήσαμε. Η κύρια ιδέα είναι ότι δεν χρειάζεται να κάνω τίποτα. Δεν χρειάζεται να αλλάξω αυτό που συμβαίνει στον κόσμο. Δεν χρειάζεται να αλλάξω αυτό που συμβαίνει μέσα στον νου μου. Χρειάζεται μόνο να κοιτάξω χωρίς κρίση, με τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα δίπλα μου, αυτό που πιστεύω ότι έκανα, συνειδητοποιώντας τι μου κοστίζει. Μαθαίνοντας ότι δεν χρειάζεται να νιώθω ένοχος εξαιτίας των επικριτικών μου σκέψεων, στην πραγματικότητα μαθαίνω ότι δεν χρειάζεται να νιώθω ένοχος εξαιτίας αυτού που έκανα στον Θεό.

Ένα τελευταίο σημείο πριν το διαβάσουμε: είναι πραγματικά πολύ σημαντικό να μην πιαστώ στην παγίδα του εγώ να με κάνει να έχω και την πίτα ολόκληρη και τον σκύλο χορτάτο, με την κακή έννοια. Ίσως να μπω στον πειρασμό να λέω στον εαυτό μου, «Έχω όλες αυτές τις αρνητικές, επικριτικές, σκέψεις ιδιαιτερότητας και τις παρακολουθώ καθώς σε αποτελειώνω». Αλλά τα Μαθήματα δεν εννοούν αυτό όταν λένε να κοιτάμε. Όταν κοιτώ το εγώ μου με τον Ιησού, συνειδητοποιώ επίσης το κόστος—κρατώντας κρίσεις κυριολεκτικά μου κοστίζει την ειρήνη του Θεού. Ίσως να είμαι απόλυτα πρόθυμος σ' αυτό το στάδιο να πληρώσω αυτό το κόστος, αλλά τουλάχιστον να γνωρίζω ότι αυτό κάνω. Το να κοιτώ δεν σημαίνει μόνο να κοιτώ με τον Ιησού ενώ τους αποδεκατίζω όλους στον νου μου—σημαίνει ότι γνωρίζω επίσης τι μου κοστίζει να αποδεκατίζω τους πάντες. Και αν πραγματικά γνωρίζω τι μου κοστίζει, θα σταματήσω να σκοτώνω ανθρώπους στον νου μου.

Ας διαβάσουμε τώρα τις παραγράφους.

Η συγχώρεση αναγνωρίζει ότι αυτό που νόμιζες ότι σου έκανε ο αδελφός σου, δεν έχει συμβεί. Δεν συγχωρεί τις αμαρτίες ώστε να τις κάνει αληθινές. Βλέπει ότι δεν υπάρχει αμαρτία. Και με αυτή την οπτική όλες σου οι αμαρτίες συγχωρούνται. Τι άλλο είναι η αμαρτία, εκτός από μία λανθασμένη ιδέα για τον Υιό του Θεού; Η συγχώρεση απλά βλέπει το σφάλμα της, κι επομένως την αφήνει να φύγει. Και αυτό που είναι ελεύθερο να πάρει την θέση της είναι τώρα η Θέληση του Θεού.

Μία σκέψη μη συγχώρεσης είναι κάποια σκέψη που κάνει μία κρίση και δεν την αμφισβητεί παρόλο που δεν είναι αληθινή. Ο νους είναι κλειστός, και δεν επιθυμεί να απελευθερωθεί. Η σκέψη αυτή προστατεύει την προβολή, σφίγγει τις αλυσίδες της, έτσι ώστε οι παραμορφώσεις να είναι πιο κρυφές και συγκαλυμμένες· λιγότερο προσιτές σε αμφισβήτηση, και μακριά από κάθε λογική. Τι είναι αυτό που μπορεί να μπει ανάμεσα σε μία σταθερή προβολή και τον στόχο που αυτή διάλεξε ως επιθυμητό;

Μην κάνεις τίποτα, λοιπόν, και άφησε την συγχώρεση να σου δείξει τι να κάνεις, μέσω Αυτού που είναι ο Οδηγός σου, ο Σωτήρας σου και ο Προστάτης, ισχυρός σε ελπίδα, και βέβαιος για την τελική επιτυχία σου. Σε έχει ήδη συγχωρέσει, διότι αυτή είναι η λειτουργία Του, που Του έχει δοθεί από τον Θεό. Τώρα πρέπει να μοιραστείς την λειτουργία Του, και να συγχωρέσεις αυτόν που Αυτός έσωσε, του οποίου την αθωότητα βλέπει, και τιμά ως Υιό του Θεού.

Αποσπάσματα από την Συζήτηση του Σεμιναρίου και Ερωτήσεις

Ε: Ενδιαφέρομαι να μάθω τι πυροδοτεί το εγώ. Αλλά δεν είναι το ίδιο σαν να ρωτάω πως θα μπορούσε η τρελή, μικρή ιδέα να έχει συμβεί;

Κ: Όχι ακριβώς. Αυτή η ερώτηση έχει μια απάντηση. Ο λήπτης της απόφασης πυροδοτεί το εγώ. Το εγώ από μόνο του δεν έχει καμία δύναμη, όσο ισχυρό κι αν φαίνεται—και σίγουρα όλοι μας βιώνουμε την μεγάλη δύναμη των σκέψεων και των συναισθημάτων μας. Αλλά αυτό που δίνει την δύναμη στο σύστημα σκέψης του εγώ δεν είναι το ίδιο το

εγώ. Είναι η δύναμη του νου να επιλέξει—αυτή είναι η πηγή της δύναμης του.

Ε: Υπάρχει όμως ακόμη ένα μέρος μου που δεν πιστεύει ότι το επινόησα όλο αυτό και το επέλεξα.

Κ: Σωστά. Νομίζω, ότι αυτό που μας επισημαίνεις είναι το γεγονός πως καθώς το μελετάμε αρχίσουμε να αντιλαμβανόμαστε ότι είναι ένα τελείως φριχτό σύστημα σκέψης. Και τα φριχτά πράγματα που συμβαίνουν σ' αυτόν τον κόσμο που ζούμε μας δείχνουν το μέγεθος του μίσους και της παράνοιας μέσα μας. Είναι πολύ δύσκολο να κατανοήσουμε και να αποδεχτούμε ότι όχι μόνο το πιστεύουμε αυτό, αλλά το επιλέξαμε κιόλας. Και όχι μόνο το επιλέξαμε, αλλά συνεχίζουμε να το επιλέγουμε. Δεν είναι ότι το επέλεξα μόνο μία φορά στο παρελθόν—το επιλέγω ακριβώς τώρα. Μία από τις πραγματικές αξίες των Μαθημάτων(μπορεί αρχικά να φαίνεται σαν αμφιλεγόμενη αξία, αλλά τελικά είναι πολύ θεραπευτική)είναι ότι μας βοηθούν να ξεσκεπάσουμε την τεράστια μάζα μίσους προς τον εαυτό μας που βράζει μέσα μας και που ολόκληρος ο κόσμος φτιάχτηκε για να το καλύπτει. Διαβάζουμε συνεχώς για τον πόνο και την δυστυχία στον κόσμο—στην Αφρική για παράδειγμα, ή στην Ρωσία, ή στην χώρα μας, ή οπουδήποτε αλλού στον κόσμο. Και έχουμε την τάση να λέμε, «Ναι, είναι φοβερό, αλλά βρίσκεται έξω από εμένα. Τι σχέση έχει με μένα;».

Αν ταραζομαι λοιπόν από οτιδήποτε στον κόσμο—όχι αν απλά το βλέπω αντικειμενικά—τότε αυτό συμβαίνει επειδή αυτό το βλέπω πρώτα στον εαυτό μου. Αλλά δεν θέλω να το βλέπω στον νου μου, και έτσι το προβάλλω απέξω για να το βλέπω έξω από εμένα. Αυτή η βασική δυναμική λειτουργεί συνεχώς σε μας. Κάτι στον νου μας είναι τόσο απαίσιο—το φοβερό αίσθημα της ενοχής και του αυτό-μίσους, και σαν αποτέλεσμα ο τρόμος του αφανισμού—που επιλέγουμε να μην το κοιτάξουμε. Το προβάλλουμε έξω από τον εαυτό μας και μετά ασχολούμαστε μ' αυτό σαν να είναι έξω από εμάς και όχι εμείς. Αυτή είναι η σημασία της δυναμικής της απόσχισης: δεν θέλω να το βλέπω στον εαυτό μου και έτσι το χωρίζω στα δύο. Και το μέρος που δεν θέλω να βλέπω στον εαυτό μου, γίνεται τώρα αντιληπτό έξω από εμένα, και έτσι δεν είμαι αυτό. Βρίσκεται έξω από εμένα και το αντιμετωπίζω έξω από εμένα. Δεν χρειάζεται ποτέ να το αντιμετωπίσω μέσα μου, διότι δεν γνωρίζω πλέον ότι βρίσκεται μέσα μου. Τα Μαθήματα μας βοηθούν μέσω του θαύματος, να αρχίσουμε να εξαλείφουμε το πέπλο(**βλέπε το**

σχεδιάγραμμα). Αλλά το θαύμα δεν το εξαλείφει μια δια παντός—το κάνει λίγο λίγο κάθε φορά. Αυτή η διαδικασία προχωράει αργά επειδή καθώς εξαλείφεται το πέπλο, αποκτώ επίγνωση, μέσω του θαύματος, ότι το πρόβλημα δεν είναι έξω από εμένα—βρίσκεται μέσα σε μένα. Και μετά, καθώς αναφέρουν πολλοί μαθητές που δουλεύουν με τα Μαθήματα, μετά από κάποια χρονική περίοδο τα πράγματα φαίνεται ότι σκουραίνουν. Φαίνεται να είναι περισσότερο αγχωμένοι, ή περισσότερο φοβισμένοι, ή περισσότερο άρρωστοι, ή σε μεγαλύτερη σύγκρουση από ότι ποτέ πριν στην ζωή τους. Αλλά δεν είναι ότι ποτέ πριν δεν ήταν αγχωμένοι ή φοβισμένοι, κλπ.—απλά δεν το είχαν συνειδητοποιήσει.

Σε μία παράγραφο προς το τέλος του Κεφαλαίου 27, ο Ιησούς μιλάει για το πως μπορούμε να κατονομάζουμε διάφορα πράγματα σαν τις αιτίες του πόνου μας, αλλά ποτέ ούτε μία φορά δεν σκεφτήκαμε ότι η αιτία είναι η ενοχή μας(Κ-27.VII.7:4). Είμαστε πολλοί καλοί στο να ψάχνουμε τις αιτίες όλων των προβλημάτων μας—όλου του πόνου, όλης της απελπισίας, όλης της ταλαιπωρίας. Το κάνουμε ατομικά. Και σ' όλη την διάρκεια της ιστορίας υπήρξαν πολλοί λαμπροί άνθρωποι —από τον ιατρικό τομέα, τον πολιτικό τομέα, τον οικονομικό τομέα τον κοινωνικό τομέα, κλπ. — που μας είπαν τις αιτίες των προβλημάτων μας. Αλλά ποτέ, ούτε μία φορά, δεν σκεφτήκαμε ότι η αιτία όλων των προβλημάτων μας είναι η ενοχή μας.

Ζούμε την ζωή μας αρνούμενοι όλον αυτόν τον πόνο, χωρίς να θέλουμε να τον δούμε σαν δικό μας. Ακόμη και όταν αρχίζουμε να νιώθουμε κάτι, το αποδίδουμε σε κάτι έξω από εμάς. Έτσι λοιπόν ο Ιησούς μας λέει στα Μαθήματα ότι η αιτία όλων των προβλημάτων μας δεν βρίσκεται έξω από εμάς. Στην πραγματικότητα, η αιτία όλων των προβλημάτων του κόσμου βρίσκεται σ' αυτήν την μπλε κουκίδα—την δύναμη του νου μας να επιλέξει το εγώ αντί για το Άγιο Πνεύμα. Αυτό είναι το πρόβλημα. Από την στιγμή που θα το αποδεχτούμε αυτό, δεν θα μπορούμε ποτέ πια να πιστέψουμε ότι είμαστε στο έλεος δυνάμεων πέρα από τον έλεγχο μας.(Κ-19.IV.Δ.7:4). Αλλά όλοι μας πιστεύουμε ότι είμαστε. Σε μία παράγραφο στο «Νόμοι του Χάους», αφού ο Ιησούς περιγράφει με λεπτομέρεια τους πέντε φρικτούς νόμους που είναι ξεκάθαρα παρανοϊκοί και δολοφονικοί—απεικονίζοντας όχι μόνο αυτό που πιστεύουμε ότι συμβαίνει ανάμεσα σε μας και τον Θεό, αλλά επίσης αυτό που πιστεύουμε ότι συμβαίνει μέσα σε μας και στον έναν με τον άλλον—λέει ότι δεν φαίνεται δυνατό να πιστέψουμε ποτέ αυτούς τους τόσο παρανοϊκούς νόμους. Και μετά λέει, «Αδελφέ, όντως τους

πιστεύεις»(Κ-23.ΙΙ.18:3). Η απόδειξη ότι τους πιστεύουμε είναι ότι βρισκόμαστε εδώ. Κανένας στον ορθό του νου δεν θα ερχόταν ποτέ εδώ!

Αυτό είναι πολύ σημαντικό να το θυμόμαστε. Κανένας στον ορθό του νου δεν θα ερχόταν ποτέ σ' αυτόν τον κόσμο εφόσον φυσικά τον καθοδηγούσε η αγάπη. Δεν βρισκόμαστε σ' αυτόν τον κόσμο, δεν ανήκουμε εδώ, και ασφαλώς δεν είναι ένα μέρος που μπορεί να μας κάνει χαρούμενους. Βρισκόμαστε στον Ουρανό, στον Ουρανό ανήκουμε, ολοκληρωτικά ένα μαζί με τον Θεό. Το γεγονός ότι ταυτιζόμαστε με την ύπαρξη μας εδώ, δεν είναι αμαρτία, αλλά σίγουρα είναι ένα μεγάλο λάθος. Το γεγονός ότι ταυτιζόμαστε με τον σωματικό και ψυχολογικό μας εαυτό, και μας απασχολεί τι κάνουν οι άλλοι σωματικοί και ψυχολογικοί εαυτοί είναι η απόδειξη ότι το πιστεύουμε όλο αυτό. Να θυμάστε, αυτό που μας ριζώνει σ' αυτόν τον κόσμο είναι ο φόβος της ενοχής μέσα στον νου μας. Έτσι ξεκίνησε όλη η ιστορία. Το εγώ μας λέει ότι η πραγματικότητα μας δεν είναι αγάπη, αλλά αμαρτία και ενοχή. Και μας λέει ότι ο τρόπος να ξεφύγουμε από την αμαρτία και την ενοχή είναι να αποσχιστούμε και να το προβάλλουμε πάνω στον Θεό, έτσι ώστε Εκείνος να γίνει Αυτός ο Οποίος θα μας τιμωρήσει. Αυτό είναι το τρίτο σχίσμα.

Το εγώ μετά λέει, «Όμως αυτό είναι τόσο τρομερό—δεν υπάρχει διαφυγή. Χρειαζόμαστε και ένα άλλο σχίσμα». Η προσοχή μας τώρα προσκολλάται σ' έναν κόσμο που κυριολεκτικά πιστεύουμε ότι βρίσκεται έξω από εμάς. Πιστεύουμε ότι η ταυτότητα μας είναι ένα σώμα. Κυριολεκτικά πιστεύουμε ότι αυτό είμαστε! Και ποτέ ξανά, σύμφωνα με το εγώ, δεν θα χρειάζεται να ασχοληθούμε με το πεδίο μάχης μέσα στον νου μας. Αυτή είναι η κόλλα που μας κρατάει διαρκώς κολλημένους στον κόσμο και σ' όλη μας την ιδιαιτερότητα. Γι' αυτόν τον λόγο δεν θέλουμε να αφήσουμε την ιδιαιτερότητα μας. Γι' αυτόν τον λόγο οι άνθρωποι μπορεί να διαβάζουν τα Μαθήματα, ξανά και ξανά, κάθε χρόνο, και στην κυριολεξία να μην αντιλαμβάνονται τι λένε για το εγώ.

Πολλοί μαθητές θέλουν να βλέπουν μόνο τα υπέροχα και τρυφερά μέρη των Μαθημάτων που μιλάνε για την ευτυχία, την ειρήνη και την χαρά και δεν προσέχουν καθόλου τα μέρη για την ιδιαιτερότητα, επειδή είναι οδυνηρό να έρχεσαι αντιμέτωπος μ' αυτό που αναδύεται. Ενεργοποιεί την ενθύμηση αυτού που βρίσκεται στον νου μας το οποίο προσπαθούμε να αποφύγουμε. Αυτός είναι ο σκοπός του κόσμου. Θυμηθείτε, ο κόσμος είναι ένα προπέτασμα καπνού, μία κρυψώνα, ένας μηχανισμός περισπασμού με σκοπό να μην έρθουμε ποτέ σ' επαφή με την ενοχή που

βρίσκεται μέσα μας. Αντιθέτως, την αποκόβουμε και την βλέπουμε σε κάποιον άλλον. Με οποιονδήποτε σχετιζόμαστε, και υπάρχει κάποιος βαθμός συναισθήματος—αρνητικό ή θετικό—πρέπει να είναι ένα αποκομμένο κομμάτι του εαυτού μας. Διαφορετικά, δεν θα αισθανόμασταν το συναίσθημα.

.....

[Ο Κεν αναφέρθηκε εν συντομία σ' ένα δοκίμιο του Φρόντ, «Πένθος και Μελαγχολία», στο οποίο ο Φρόντ μιλάει για την αίσθηση της απώλειας που βιώνει κάποιος με τον θάνατο αγαπημένου του προσώπου. Ο Κεν ολοκλήρωσε την αναφορά με την δήλωση ότι, όταν γνωρίζουμε ότι η Αγάπη του Θεού βρίσκεται μέσα μας, γνωρίζουμε επίσης ότι και ο αγαπημένος μας είναι μέρος δικό μας, και ότι τίποτα από όσα συμβαίνουν στο υλικό πεδίο δεν μπορούν ποτέ να το αλλάξουν αυτό, επειδή γνωρίζουμε πως τίποτα δεν συμβαίνει, είμαστε όλοι ένα. Ο Κεν μετά συνέχισε:]

Όταν αυτό γίνει η μοναδική όραση και η μοναδική κατανόηση που έχουμε, φτάσαμε σ' αυτό που τα Μαθήματα αποκαλούν πραγματικό κόσμο. Ο λήπτης της απόφασης επιλέγει το Άγιο Πνεύμα μια για πάντα και σταματάει να είναι λήπτης της απόφασης, επειδή το εγώ καταρρέει και εξαφανίζεται. Σ' αυτό το σημείο γνωρίζω ότι όλοι οι φαινομενικά διαχωρισμένοι Υιοί του Θεού είναι ένα. Η εμπειρία μου τότε είναι ότι όλα τα φαινομενικά θραύσματα είναι μέρος του όλου, και εγώ είμαι μέρος του όλου. Όχι ότι οι άλλοι είναι μέρος μου, σαν την ταυτότητα μου, αλλά ότι όλοι είμαστε μέρος ενός ευρύτερου όλου. Και έτσι δεν μπορεί να υπάρχει οποιαδήποτε εμπειρία απώλειας.

Αυτό δίδαξε ουσιαστικά ο Ιησούς πάνω στον σταυρό: στην κυριολεξία τίποτα δεν συνέβη. Οι άνθρωποι που θρήνησαν τον θάνατο του ήταν αυτοί που είχαν ταυτιστεί με το σώμα του—αυτό ήταν προφανές να συμβεί—που νιώθανε ότι η αγάπη του θα τους έσωζε. Μετά, εξαφανίστηκε, πέθανε, και πίστεψαν ότι και η αγάπη είχε πεθάνει, ότι η σωτηρία είχε πεθάνει μαζί του. Όμως το μόνο μήνυμα που δίδαξε ήταν ότι η αγάπη που οι άνθρωποι ένιωθαν σ' αυτόν ήταν μία αντανάκλαση της αγάπης που βρισκόταν μέσα τους. Αν μπορούσαν να το κατανοήσουν σ' αλήθεια αυτό, θα συνειδητοποιούσαν ότι αυτοί και ο Ιησούς ήταν ένα

και το αυτό—μοιράζονταν τον ίδιο Εαυτό αγάπης, που σημαίνει ότι δεν θα μπορούσε να υπάρξει εμπειρία απώλειας.

Ο Ιησούς μας διδάσκει, μέσα στον συμβολισμό του ονείρου μας, ότι φυσικά αυτό ακριβώς πιστέψαμε ότι συνέβη με τον Θεό. Πιστέψαμε ότι αποσχιστήκαμε από τον Θεό, πιστέψαμε ότι υπήρχε η αίσθηση της απώλειας και μετά επινοήσαμε ολόκληρη την ιστορία ότι ο Θεός θύμωσε μαζί μας, ήθελε να μας τιμωρήσει, κλπ. Αλλά αν μπορούσαμε να γνωρίσουμε ότι είμαστε κυριολεκτικά ένα με την αγάπη του Θεού, τότε η αίσθηση της απώλειας εξαφανίζεται. Και μετά θα συνειδητοποιήσουμε ότι η σκέψη διαχωρισμού του εγώ δεν έχει καμία δύναμη—«ούτε μία νότα από το τραγούδι του Ουρανού δεν χάθηκε».

.....

[Κάποιος άλλος από τους συμμετέχοντες ζήτησε από τον Κεν να τον βοηθήσει στην έμπρακτη εφαρμογή των αρχών για τις οποίες μίλησε:]

Κ: Νομίζω ότι η ερώτηση σου είναι βασικά, πως αυτό διαδραματίζεται σε καθημερινή βάση. Τι κάνω; Αμέσως μόλις αντιλαμβάνομαι μία σκέψη ή ένα συναίσθημα του εγώ—και μετά από λίγο δεν είναι δύσκολο να τα αναγνωρίζω: ενοχλούμαι με κάποιον, αγωνιώ, νιώθω σωματικά άρρωστος, ασκώ κριτική στους άλλους —χρειάζεται να συνειδητοποιήσω ότι «ποτέ δεν ταράζομαι για τον λόγο που νομίζω», όπως μας λέει ένα από τα πρώτα μαθήματα του βιβλίου εργασιών (ΒΕ-μλ.5), και ό,τι βλέπω έξω από εμένα είναι στην πραγματικότητα ένα αποκομμένο κομμάτι του εαυτού μου. Ο λόγος που έχω άγχος, θυμό, ενόχληση, φόβο, νιώθω άρρωστος κλπ δεν έχει να κάνει με αυτό που νιώθω ή πιστεύω για την κατάσταση. Ο λόγος είναι ότι έχω αφήσει το χέρι του Ιησού και πήρα ξανά το χέρι του εγώ. Αυτό είναι το πρόβλημα. Και μετά νιώθω τρομερά ένοχος, επειδή γι' άλλη μια φορά έδωξα—στο πρόσωπο του Ιησού ή του Αγίου Πνεύματος— μακριά τον Θεό, και νιώθω ένοχος γι' αυτό. Και τώρα φοβάμαι ότι θα τιμωρηθώ γι' αυτό. Έτσι ξεφεύγω από όλη την ενοχή και τον φόβο και ασχολούμαι με οτιδήποτε νομίζω ότι με ταράζει έξω από εμένα.

Όσο δουλεύω μ' αυτά—ακολουθώντας την γραμμή του θαύματος(**βλέπε το σχεδιάγραμμα**)—συνειδητοποιώ ότι δεν ταράζομαι από κάτι έξω από εμένα. Ταράζομαι από κάτι που βρίσκεται μέσα μου. Ταράζομαι επειδή επέλεξα το εγώ και όχι τον Ιησού ή το Άγιο Πνεύμα. Αυτό είναι το μοναδικό που έχω να κάνω, και τίποτα άλλο. Σ' αυτό αναφέρονται τα

Μαθήματα ως την «μικρή προθυμία». Αν το κάνω αυτό και συνεχίσω να μην νιώθω καλύτερα, τότε λέω, «Δεν νιώθω καλύτερα επειδή, αν και καταλαβαίνω τι κάνω—στην ουσία διώχνω την Αγάπη του Θεού μακριά από εμένα—προφανώς συνεχίζω να θέλω να διώχνω την Αγάπη του Θεού μακριά. Πιστεύω ότι η Αγάπη του Θεού θα με πληγώσει. Πιστεύω ότι αν πιάσω το χέρι του Ιησού και αρχίζω να πορεύομαι πίσω προς το σπίτι μου, θα εξαφανιστώ. Και όλη η θαυμάσια εγωπάθεια που πιστεύω ότι με κάνει αυτό που είμαι, επίσης θα εξαφανιστεί. Και αυτό με τρομοκρατεί. Έτσι είμαι απόλυτα πρόθυμος, αυτήν την στιγμή, να πληρώσω το τίμημα του να διώξω τον Ιησού μακριά μου έτσι ώστε να κρατήσω την μίζερη ταυτότητα μου—είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό.

Αυτό μπορώ να το κάνω. Κατά μία έννοια μπορώ να έχω και την πίτα ολόκληρη και τον σκύλο χορτάτο. Μπορώ να κρατώ τον θυμό μου, την αγωνία μου και την δικαιολογημένη θυματοποίηση μου. Αλλά επίσης γνωρίζω τον λόγο που το κάνω αυτό και τι εγκαταλείπω. Έχω επίγνωση ότι φοβάμαι πιο πολύ την Αγάπη του Θεού παρά αυτόν τον πόνο. Και θα προτιμούσα να μένω διαχωρισμένος από εσένα—πράγμα που το κάνει ο θυμός μου—αντί να γνωρίσω ότι εσύ και εγώ είμαστε μέρη ενός ευρύτερου εαυτού. Αυτό μόνο έχω να κάνω—να γνωρίζω ότι αυτό είναι που κάνω.

Ε: Κεν, ποιος ή τι είναι ο Ιησούς;

Κ: Είναι και τα δύο, ένα «ποιος» και ένα «τι». Σαν «τι», είναι σύμβολο της Αγάπης του Αγίου Πνεύματος. Είναι η ίδια αφηρημένη παρουσία της αγάπης μέσα στον νου όπως είναι και το Άγιο Πνεύμα. Στο τέλος- τέλος όταν είμαστε στον πραγματικό κόσμο, θα το γνωρίσουμε αυτό. Μέχρι τότε, είναι «ποιος», και είναι ένα εξαιρετικά σημαντικό «ποιος». Όσο πιστεύω ότι είμαι ένα «ποιος», χρειάζομαι ένα «τι» που μοιάζει σαν «ποιος». [γέλιο] Τώρα γιατί αυτό μ' έκανε να σκεφτώ τον Άμποτ και τον Κοστέλο! Αλλά για όσο πιστεύω ότι είμαι συγκεκριμένος—και όλοι μας πιστεύουμε ότι είμαστε συγκεκριμένοι, ότι είμαστε ένα «ποιος» —τότε χρειαζόμαστε κάποιο άλλο συγκεκριμένο σύμβολο που θα εκπροσωπεί για μας την αφηρημένη Παρουσία της Αγάπης που είναι το Άγιο Πνεύμα. Και κάνω ένα μεγάλο λάθος αν νομίζω ότι δεν χρειάζομαι ένα «ποιος».

Αν ο Ιησούς σε δυσκολεύει σαν σύμβολο, διάλεξε κάποιο άλλο. Αλλά αυτός είναι το σύμβολο για τους περισσότερους ανθρώπους στον δυτικό

κόσμο, επειδή σχεδόν όλοι έχουν άλυτα ζητήματα μαζί του. Στην τελική, ο Ιησούς είναι αφηρημένος επειδή όλοι μας τελικά είμαστε αφηρημένοι. Αλλά όσο αισθανόμαστε ότι είμαστε κάτι το συγκεκριμένο, ξεχωριστό και ατομικό, χρειαζόμαστε κάποιον να μας μιλήσει σ' αυτό το επίπεδο. Και ο Ιησούς, σαν το σπουδαιότερο σύμβολο της Αγάπης του Θεού στον δυτικό κόσμο, είναι επίσης και το σπουδαιότερο σύμβολο στον δυτικό κόσμο της Αγάπης του Θεού όπως την αντιλαμβάνεται το εγώ. Γι' αυτόν τον λόγο ο Ιησούς δεν είναι ένα σύμβολο αγάπης για τους Χριστιανούς, πόσο μάλλον για τους Εβραίους ή τους Μουσουλμάνους ή οποιονδήποτε επιτίθεται στους Χριστιανούς. Πάντα γίνεται αντιληπτός μέσα από τα μάτια του εγώ. Είναι ο διώκτης, αυτός που απαιτεί την θυσία, που πιστεύει στην αμαρτία και στην ενοχή. Δεν γίνεται να μην πιστεύει στην θυσία και στον θάνατο επειδή αυτή είναι η εικόνα που ο κόσμος έπλασε γι' αυτόν και έτσι: Έχει γίνει το σύμβολο του Θεού του εγώ.

Αλλά ο Ιησούς είναι επίσης σύμβολο του πραγματικού Θεού. Οι αντιδράσεις μας προς αυτόν είναι προϊόν του ίδιου διχασμένου νου που επηρεάζει το πως βλέπουμε κάθε άλλον. Όταν τελικά βρεθούμε στον πραγματικό κόσμο, θα συνειδητοποιήσουμε ότι δεν υπάρχουμε σαν ξεχωριστά άτομα όπως ούτε και ο Ιησούς. Αλλά όσο βρισκόμαστε εδώ στο όνειρο—όπως εξάλλου όλοι μας βρισκόμαστε—είναι πολύ σημαντικός σαν μία παρουσία έξω από την προσωπικότητα μας ο οποίος μπορεί να μας εκπροσωπεί στον εαυτό μας, μέχρι να θυμηθούμε την Ταυτότητα μας.

Ε: Όμως αν επιλέξω να χρησιμοποιήσω τον Βούδα ή τον Κρίσνα ή τον Μωάμεθ ή οποιονδήποτε άλλον σαν σύμβολο, αυτό δεν ακυρώνει τα Μαθήματα ;

Κ: Όχι. Παραδόξως τίποτα δεν μπορεί να ακυρώσει αυτό το βιβλίο—αυτό είναι το πρόβλημα! Όμως, αν επιλέξω τον Μωάμεθ ή τον Κρίσνα ή ακόμη και τον Chaitanyankel επειδή φοβάμαι τον Ιησού, ή νιώθω ένοχος για την σχέση μου μαζί του, αυτό είναι ένα πρόβλημα που σε κάποια φάση θα πρέπει να το αντιμετωπίσω. Γι' αυτόν τον λόγο η παρουσία του Ιησού στα Μαθήματα είναι πάντα εμφανής. Η ίδια διδασκαλία θα μπορούσε να βγει χωρίς να μιλάει καθόλου για τον Ιησού. Ολόκληρη η διαδικασία που περιέγραψα θα μπορούσε να παρουσιαστεί στα Μαθήματα χωρίς καμία αναφορά στον Ιησού. Και δεν ήταν αναγκαίο να μιλάει στο πρώτο πρόσωπο. Το γεγονός ότι το κάνει, και ότι χρησιμοποιεί Χριστιανική ορολογία, και ότι μιλάει για τον ίδιο του τον θάνατο και τον ερμηνεύει εκ

νέου για μας, είναι ένας τρόπος να πει στον κόσμο, όπως λέει στο Κεφάλαιο 19, ότι χρειάζεται να τον συγχωρέσουμε(K-19.IV.B.6,8).

Τώρα, ο Ιησούς δεν έχει ανάγκη να τον συγχωρέσουμε για χάρη του. Έχει ανάγκη να τον συγχωρέσουμε επειδή δεν μπορεί να μας βοηθήσει αν εξακολουθούμε να τον αρνούμαστε. Έτσι πριν επιλέξω κάποιο άλλο σύμβολο εκτός από τον Ιησού, θα πρέπει πρώτα να δω γιατί το κάνω αυτό. Υπάρχουν πάντα οι εξαιρέσεις και δεν υπάρχει σωστός ή λάθος τρόπος να κάνεις τα Μαθήματα. Αλλά σχεδόν για όλους όσους μεγάλωσαν στον δυτικό κόσμο—είτε ανατράφηκαν σαν Χριστιανοί ή σαν Εβραίοι—είναι εξαιρετικά δύσκολο να αποφύγουν μερικά άλυτα ζητήματα με τον Ιησού. Είναι το σπουδαιότερο σύμβολο της Αγάπης του Θεού που γνωρίζουμε, που σημαίνει ότι το εγώ τον έκανε το δικό του σύμβολο της Αγάπης του Θεού.

Ε: Η σταύρωση του Ιησού είναι ένα παράδειγμα του «Θεού σαν θύμα»;

Κ: Αναμφισβήτητα. Ο θάνατος του είναι ένα παράδειγμα. Όλοι οι Χριστιανοί λοιπόν πιστεύουν ότι τους θυματοποιεί, άσχετα με το αν είναι ή δεν είναι στο συνειδητό τους. Καθώς πλησιάζεις την κύρια πύλη ενός διάσημου μοναστηριού, υπάρχει ένα άγαλμα του Ιησού πάνω στον σταυρό, ο εσταυρωμένος. Και κάτω από τον σταυρό είναι μια πινακίδα με τα τρομερά λόγια, «Αυτό το έκανα για σένα. Τι έκανες για μένα;». Τώρα, πως θα μπορούσε κανείς να αγαπήσει έναν τύπο σαν και αυτόν; Όλοι όσοι μεγαλώνουν στον δυτικό κόσμο σίγουρα πιστεύουν ότι ο Ιησούς είναι ένας θύτης.

Υπάρχει και μία βαθύτερη αιτία όσον αφορά αυτήν την αντίληψη του Ιησού, που δεν την έχω αναφέρει σ' αυτό το σεμινάριο, αλλά θα το κάνω τώρα εν συντομία. Το σύστημα σκέψης του εγώ βασίζεται στην ιδέα, «ο θάνατος σου η ζωή μου»(Ε-17.7:11), που είναι το ίδιο σαν να λέμε «ο ένας ή ο άλλος».Ολόκληρο το σύστημα σκέψης του εγώ βασίζεται στην πίστη ότι είμαστε διαφορετικοί—έτσι ξεκινάει το σύστημα σκέψης του εγώ. Ο Θεός είναι διαφορετικός από τον Υιό. Θυμηθείτε όμως από που ξεκινήσαμε—ο Θεός και ο Χριστός είναι απόλυτα ενοποιημένοι. Σε καμία περίπτωση δεν μπορεί ο Θεός να αντιληφθεί τον Εαυτό Του σε σχέση με τον Χριστό ή ο Χριστός να αντιληφθεί τον Εαυτό Του σε σχέση με τον Θεό. Δεν υπάρχει καμία διαφορά ανάμεσα Τους. Μέσα στο όνειρο όταν μιλάμε για τον Ουρανό, μιλάμε για μια διαφορά—ο Θεός είναι ο Δημιουργός, ο Χριστός είναι το δημιούργημα. Όμως στον Ουρανό, δεν

υπάρχει διαχωρισμένος νους που να βλέπει μ' αυτόν τον τρόπο—ο Θεός και ο Χριστός δεν είναι διαφορετικοί.

Το σύστημα σκέψης του εγώ ξεκινάει με διαφορές. Όταν το όνειρο φάνηκε να αρχίζει και η μικρή, τρελή ιδέα φάνηκε να αναδύεται στον νου του Υιού, ξαφνικά ο Θεός και ο Υιός ήταν διαφορετικοί. Έτσι λοιπόν ο Υιός είπε, «Είμαστε διαφορετικοί—ο Θεός έχει κάτι που εγώ δεν έχω. Επομένως θα το πάρω». Αυτό που είχε φυσικά ο Θεός ήταν η δύναμη να δημιουργήσει τον Υιό—δεν ήταν το αντίστροφο. Και ο Υιός έκλεψε από τον Θεό την δύναμη να δημιουργεί, και τώρα την έχει. Ο Υιός εξακολουθεί να είναι διαφορετικός από τον Θεό, μόνο που τώρα αυτός βρίσκεται στην κορυφή—όπως στην τραμπάλα. Με το τρίτο σχίσμα, κατά το οποίο ο αμαρτωλός, ένοχος εαυτός διχάζεται στα δύο (**βλέπε το σχεδιάγραμμα**), υπάρχουν καινούριες διαφορές. Δεν είμαι πια εγώ ο αμαρτωλός—ο Θεός είναι ο αμαρτωλός, επειδή θα μου επιτεθεί.

Το σύστημα σκέψης του εγώ στηρίζεται στην πίστη στις διαφορές. Σε αντίθεση, το σύστημα σκέψης του Αγίου Πνεύματος, που είναι η αντανάκλαση του Ουρανού, στηρίζεται στην πίστη ότι όλοι μας είμαστε το ίδιο. Σίγουρα, είμαστε διαφορετικοί στο επίπεδο του σώματος και της μορφής, αλλά αυτές οι διαφορές δεν έχουν καμία σημασία.

Το σύστημα σκέψης του εγώ ισχυρίζεται—και ο κόσμος αντανακλά αυτόν τον τρόπο σκέψης—ότι αν ο Θεός το έχει, εγώ δεν το έχω. Αλλά αν εγώ το έχω, Εκείνος δεν το έχει. Είναι ή ο ένας ή ο άλλος. Είτε εγώ είμαι ο άθλιος αμαρτωλός είτε ο Θεός. Ασφαλώς είναι πολύ πιο εύκολο για μένα να την γλυτώσω προβάλλοντας την αμαρτία πάνω στον Θεό. Και από την στιγμή που το κάνουμε αυτό, δηλ. το τρίτο σχίσμα, όλα μετά προβάλλονται πάνω στον κόσμο—τους βλέπω όλους σαν να έχουν κάτι που εγώ δεν έχω. Και γιατί αυτοί το έχουν και εγώ δεν το έχω; Επειδή το πήραν από εμένα, και αυτό δικαιολογεί το να τους το πάρω πίσω. Αυτό είναι στ' αλήθεια ο πυρήνας των ιδιαίτερων σχέσεων.

Και τώρα πίσω στον Ιησού—αν ο Ιησούς είναι η ενσάρκωση της Αγάπης του Θεού, τότε προφανώς εγώ δεν γίνεται να είμαι, επειδή ισχύει το ή ο ένας ή ο άλλος. Δεν γίνεται να είμαστε το ίδιο. Αν είμαστε ίδιοι, τότε το Άγιο Πνεύμα μου λέει την αλήθεια. Αλλά αν ο Ιησούς είναι διαφορετικός από εμένα, τότε το εγώ μου ζει και βασιλεύει. Και προφανώς ο Ιησούς είναι η απόλυτη αθωότητα, η απόλυτη αγάπη και το απόλυτο φως. Έτσι με τι μένω εγώ τώρα; Μιας που πιστεύω ότι είμαι το σπίτι της κακίας, του

σκοταδιού και της αμαρτίας, τότε πιστεύω ότι είμαι αυτός ο μοχθηρός, ένοχος εαυτός και ο Ιησούς είναι αθώος, άγιος και γεμάτος αγάπη. Ακούγοντας το εγώ μου, ρωτάω, «Από που τον απέκτησε; Πως γίνεται αυτός να είναι με τόση αγάπη και πως γίνεται να είναι ο αγαπημένος του Θεού και εγώ όχι;». Λοιπόν, η απάντηση είναι προφανής—το έκλεψε από εμένα. Είναι σαν την ιστορία του Ισαάκ και του Ιακώβ της Βίβλου, όπου ο Ιακώβ ξεγελάει τον πατέρα του και κλέβει τα πρωτοτόκια από τον Ησαύ.

Από που πήρε ο Ιησούς την αγάπη και την αθωότητα του; Τα έκλεψε από εμένα. Πως ξέρω ότι τα έκλεψε από εμένα; Επειδή ενδόμυχα πιστεύω ότι τα έκλεψα από αυτόν. Και γιατί πιστεύω ότι τα έκλεψα από αυτόν; Επειδή πιστεύω ότι το ίδιο έκανα και με τον Θεό. Όλα καταλήγουν σ' αυτήν την υποβόσκουσα μεταφυσική ιδέα, με την οποία ξεκίνησα αυτό το εργαστήριο. Γι' αυτόν τον λόγο πάντα νιώθουμε ότι είμαστε σε πόλεμο ο ένας με τον άλλον. Πιστεύω ενδόμυχα πως οτιδήποτε έχω, το έκλεψα, επειδή αυτή είναι η βασική αρχή του συστήματος σκέψης του εγώ. Και μόνο το γεγονός ότι πιστεύω πως υπάρχω σαν μια ξεχωριστή οντότητα—και όλοι μας πιστεύουμε ότι υπάρχουμε σαν ξεχωριστές οντότητες—είναι απόδειξη ότι έκλεψα την δύναμη, την ζωή αυτής της ξεχωριστής οντότητας από τον Θεό. Και εφόσον πιστεύω πως την έκλεψα, και νιώθω ένοχος γι' αυτό, τι κάνω; Αποκόβω την αμαρτία και την ενοχή—αυτό κάνουν τα εγώ. Τα αποκόβω και λέω, «Δεν είμαι αμαρτωλός και ένοχος. Εσύ είσαι». Ο πραγματικός λόγος που είμαι δυστυχισμένος και στενοχωρημένος—και όλοι μας βαθιά μέσα στην καρδιά μας είμαστε στενοχωρημένοι και δυστυχισμένοι—είναι επειδή βρίσκομαι εδώ. Αυτός δεν είναι ένας ευτυχισμένος κόσμος. Ο Ουρανός είναι ο ευτυχισμένος κόσμος. Σε κάποιο επίπεδο νιώθω ότι κάτι μου λείπει—υπάρχει κάτι το άδικο και είμαι δυστυχισμένος.

Γιατί είμαι δυστυχισμένος; Αντί να αναλάβω την ευθύνη για το πως νιώθω, το αποκόβω. Γιατί υπάρχει κάτι που μου λείπει; Επειδή το έκλεψες από εμένα. Και για ποιο λόγο το έκλεψες από εμένα; Επειδή πιστεύω ότι εγώ πρώτα το έκλεψα από εσένα, αλλά μετά πρόβαλλα την επίθεση πάνω σου, μόνο που ξέχασα ότι το έκανα. Στο συνειδητό μου, το μόνο που γνωρίζω είναι ότι έχεις κάτι που εγώ δεν έχω και σε μισώ γι' αυτό. Γι' αυτόν τον λόγο ανέκαθεν ο κόσμος μισεί τον Ιησού: επειδή τον βλέπουμε ως διαφορετικό από εμάς, ακριβώς το αντίθετο από ό,τι δίδαξε. Μας δίδαξε ότι:

Η Αγάπη του Θεού που βιώνεις μαζί μου είναι μία αντανάκλαση της Αγάπης του Θεού μέσα σου. Η μόνη διαφορά ανάμεσα μας είναι ότι εγώ το γνωρίζω, και εσύ το ξέχασες. Έτσι βρίσκομαι τώρα μπροστά σου σαν μία υπενθύμιση ώστε να μπορέσεις να κάνεις την ίδια επιλογή για να θυμηθείς πως το έκανα.

Αν ο κόσμος το αποδεχόταν αυτό, ο κόσμος θα εξαφανιζόταν, επειδή ολόκληρος ο κόσμος υπάρχει σαν ένας τρόπος να κρατήσει αυτήν την συνειδητοποίηση μακριά από εμάς.

Θυμηθείτε—ο αρχικός και απώτερος φόβος του εγώ είναι ότι ο Υιός του Θεού θα συνέλθει, θα επιστρέψει στον ορθό του νου, και θα επιλέξει το Άγιο Πνεύμα, δηλ. ο Υιός του Θεού θα θυμηθεί ότι είναι η Αγάπη του Θεού. Επομένως το εγώ έπλασε την ιστορία της αμαρτίας, της ενοχής και του φόβου, πρόβαλλε την αμαρτία πάνω σ' έναν οργισμένο Πατέρα τον Οποίο επίσης επινόησε και μετά κατασκεύασε έναν κόσμο αμαρτίας, ενοχής και φόβου που διαδραματίζεται ξανά και ξανά. Ο Ιησούς έρχεται και λέει, «Ολόκληρη η κατάσταση είναι ανόητη. Όλο αυτό είναι ένα κατασκεύασμα. Δεν χρειάζεται να πολεμήσεις εναντίον της Αγάπης του Θεού—είσαι η Αγάπη του Θεού». Αν ο κόσμος αποδεχόταν την αγάπη του και το περίλαμπρο φως του ως δικό του, τότε θα εξαφανιζόταν κάθε ανάγκη για τον κόσμο σαν μία άμυνα ενάντια στην αγάπη και το φως. Δεν χρειαζόμαστε μία κρυψώνα από τον Θεό αν γνωρίζουμε ότι είμαστε η Αγάπη και το φως του Θεού.

Αλλά αντί να το παραδεχτούμε αυτό—που θα σήμαινε την παραδοχή μας ότι το σύστημα σκέψης του εγώ είναι εσφαλμένο, και ότι δεν χρειάζεται πια να υπάρχουμε σαν διαχωρισμένες και ατομικές υπάρξεις—είναι πολύ πιο εύκολο να εξουδετερώσει κανείς τον Ιησού, κάτι το οποίο και έκανε ο κόσμος. Όχι μόνο τον σκότωσε σωματικά, αλλά πήρε το μήνυμά του και το πετσόκοψε—το αντέστρεψε έτσι που κυριολεκτικά να σημαίνει το αντίθετο από αυτό που δίδαξε. Παρεμπιπτόντως, θα βρείτε ότι οι άνθρωποι κάνουν το ίδιο πράγμα και με τα Μαθήματα—αντιστρέφουν το μήνυμά τους έτσι ώστε να μην χρειάζεται να κοιτάξουν τι λένε στην πραγματικότητα αυτά και ο Ιησούς. Ο Ιησούς λέει, «Κοίταξε μαζί μου πόσο πολύ πιστεύεις τις αμαρτίες σου και την τρομακτική ενοχή σου» —σε κάποιο σημείο αναφέρεται σ' αυτό ως «τις μυστικές αμαρτίες και τα κρυμμένα μίση»(Κ-31.VIII.9:2) —«Και αν κοιτάξεις μαζί μου, θα συνειδητοποιήσεις ότι δεν υπάρχει τίποτα εκεί. Και ύστερα αυτό που θα

παραμένει θα είναι το φως της αγάπης, που είσαι. Και μετά θα συνειδητοποιήσεις ότι δεν είμαι διαχωρισμένος από εσένα, και ότι εσύ και εγώ είμαστε μέρος ενός ανώτερου φωτός και μιας ανώτερης Αγάπης».